

ordet galimatias. Så dér er der fulgt lidt med, og det synes jeg er udmærket.

Jeg synes også godt, vi kunne gå et skridt videre. Det er en mærkelig sætning, der står i § 26 i den gældende forretningsorden: at det ikke er tilladt at tiltale nogen direkte under forhandlingerne. Hvis jeg siger til nogen: Må jeg spørge den konservative ordfører – eller som jeg hørte for lidt siden: Jeg må sige til fru Margrete Auken – er det så ikke direkte tiltale? Det er det da. Det er direkte tiltale bare med et indføjte hr. eller fru. Og det hjælper ikke en pind.

Da jeg blev valgt herind første gang i 1973, var jeg ganske forbavset over, at man allerede på det tidspunkt sagde du hele vejen igennem også til folketingsbetjentene, også den yngste lærling sagde du til statsministeren. Det passer mig udmærket. Man siger jo også du til far og mor nu til dags, og man har altid sagt du til Vorherre, så kan vi vel også tale respektfuldt til hinanden, selv om vi siger du. Men okay, jeg har ikke noget imod, at vi ikke går frem til nu, før vi har passeret år 2000, men en noget mere bramfri og direkte talemåde tror jeg vil gøre debatterne mere vedkommende og lettere forståelige.

Hvad jeg har noget imod er de stribevis af oplæsninger, vi bevidner fra denne talerstol. Jeg sagde engang til en kær kollega herinde, at han måske skulle bede sin gruppe om at få titelforandring fra politisk ordfører til politisk oplæser. I det engelske Underhus er brug af manuskripter totalt forbudt, og hvis nogen forbryder sig imod det, så hujer kollegerne, så hujer forsamlingen.

Så jeg vil altså gerne tale for og opfordre kollegaer til mest muligt at tale frit, for der er flere og flere, der direkte – ikke så meget i telefonen, hvor man kan gøre det, men over tv-programmet DK 4 – overværer disse debatter. Og dér er en oplæst tale, og så kan den være genialt udformet, altså smadderhamrende kedelig. Det er vist efter forretningsordenen et tilladt ord. Jeg kan se på formanden, at han godt kan godkende det. Lad os komme væk fra oplæsningerne. De taler, der holdes i anden og tredje omgang, når der tales uden manuskript, er altid bedre end de dødkedsommelige, jeg var lige ved at sige konfektionsfremstillede manuskripter – ja, det er altså ikke på en konfektionsfabrik, de bliver fremstillet, men på partikontoret – som vi her må overvære.

Jeg startede med at rose forslaget, og det kan jeg slutte med at gøre igen. Den eneste kritik, jeg har, er, at tiden er knap. Der er her fra talerstol-

len kommet en række andre forslag og tanker, som også kan være udmærkede, men jeg opfordrer indtrængende Præsidium og kollegaerne til, at vi får gennemført de ændringer, der her er foreslået, inden grundlovsdag, altså i indeværende samling, så vi ikke skal blive ved med at udskyde i afventning af noget endnu bedre. Det kan der så blive tid til om et par samlinger eller tre.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Om vi ligefrem skal til at indføre direkte tiltale ved jeg ikke. Det er altså ikke det samme, for hvis jeg ville spørge hr. Arne Melchior om noget, så ville forskellen gå på, om jeg fortsat ville sige: Kan du svare mig på . . . ? Eller om jeg siger: Om han kan svare mig på . . . Det er selvfølgelig det, der ligger i den indirekte tiltaleform, som man bruger i de fleste parlamenter, hvor man enten taler indirekte eller til formanden. Det ved vi f.eks. fra Nordisk Råd. Men når man er kommet til at bruge hr.- og fru-formen i Nordisk Råd, så har de kigget på én og sagt: Er de uvenner derhenne. Så det er jo den, vi selvfølgelig lige i første omgang skal kigge på.

Men jeg vil så lige sige til det med de korte bemærkninger, og om man dræber debatten: Her må jeg sige nej, men jeg bliver nok med mine erfaringer fra formandsstolen nødt til at sige, at man af og til er i stand til at slutte den. Der er altså enkelte medlemmer, og de er i begge sider af salen, som bliver ved på en måde, som ikke har noget at gøre med at holde debatten i live, og det synes jeg tværtimod er dræbende. De er oppe at sige det samme og det samme og det samme, og de siger det nogle gange til den samme person, uanset det er under de gamle forhold, og uanset hvem der er på talerstolen. Det har været en hjælp, at man kunne sige: Så er det altså nok kære hr., og så siger vi ikke noget navn her, for vi er ikke her for at bagtale hinanden, men man kan selv kigge efter i de grønne bøger.

Men jeg vil nok sige, at jeg synes, det har været et kæmpe løft for debatten, at vi kunne flytte den ned igennem ordførerrækken, så den fulgte ordfører for ordfører, og at vi en gang imellem kunne sige: Nu er det altså nok, og det går ikke. Det drejer sig om den ordfører, der har været heroppe, og der er ikke noget med at komme herop med noget andet, selv om man prøver at omformulere det. Så jeg beder mindeligt til, at vi opretholder det og indskærper over